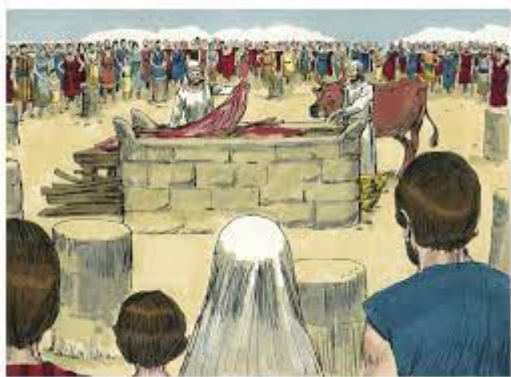

Pericopa **Ṭav** - „Poruncește” în Tora [anul 5785]

Pericopa aceasta începe cu o poruncă directă dată lui Aaron și fiilor săi, spunând, aceasta este legea arderii-de-tot, ea fiind arderea-de-tot [care rămâne] pe vatră, pe altar, toată noaptea, până dimineață, iar focul altarului rămâne aprins pe el” (Leviticul 6:1-2).

Cuvântul **Ṭav** יצ, este forma de imperativ apocopat (doar în ebraica biblică) al acestui verb „poruncește”. El apare de șapte ori în Tora, de șase ori îndreptat către fiii lui Israel, iar a șaptea oară către Aaron și fiii lui. Cuvântul acesta este un cuvânt greu, spre deosebire de „vorbește” sau „spune”. Chiar și marele comentator Rași are nevoie de explicație suplimentară pentru a desluși de ce scriptura folosește aici această exprimare aspră. El spune că „poruncește” conține sensul de accelerare atât acum cât și pentru generații. El aduce în legătură cu sensul cuvântului, bazându-se pe midrașul Safra, trei puncte:

1. Dă un afect de grabă
2. Ea este o poruncă nu numai pentru generația aceea, ci pentru toate generațiile care vor veni
3. Ea vine să mai dea un impuls pentru cei care încetinesc să aplice porunca, cum ar fi sărmanii

Ceea ce este important în acest comentariu nu este dacă interpretarea lui Rași despre acest cuvânt este aplicabil în toate versetele în care apare în Tora, ci care sunt limitele imperativului în Tanach.

În curând, când vom citi cum mor cei doi fii ai lui Aaron, Nadav și Avihu, vom înțelege cât de important este să nu facem lucruri în grabă și să acționăm în tabernacol fără să înțelegem ce este permis și ce nu.

Interesant că tocmai poruncile din această carte, adică jertfele și munca preoților nu se mai practică astăzi și, după spusele înțelepților, nu se vor practica nici după venirea lui Mesia. Unul dintre ei este Rambam, care explică scopul jertfelor ca fiind o lecuire și o reabilitare de la păgânism, iar iudaismul a evoluat astfel ca el să nu mai depindă de această molimă. Atunci se pune întrebarea ce noimă are această poruncă care începe cu **ṭav**, dacă ea nu ajută la nimic. Ea nu ajută nici la îndeplinirea poruncii de jertfe care nu mai este valabilă, nici la nuanța sensului de accelerare care a adus numai dezastre.

Încă o întrebare care se pune este dacă într-adevăr era nevoie de acest cuvânt: „poruncește”. Dacă jertfele erau un fapt cele pe care doream să le facem și ca atare le făceam în grabă și pentru generații - nu era nevoie de porunca aceasta aspră. Însă să nu uităm că în ciuda faptei hotărârii să nu mai existe jertfe, poate pe vecie, noi aducem jertfe și în zilele noastre, dar cu totul în altă formă. Este vorba despre rugăciunile pe care noi le spunem Domnului în locul jertfelor, comunicând astfel cu Dumnezeu în direct. Porunca pentru jertfe a trecut de-a lungul anilor schimbări radicale care le-au lăsat eterne chiar dacă astăzi sunt în formă de rugăciuni.